

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 245)

May (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 65)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபதாவது அத்யாயம்

(மாத்ருகை நிருபணம்)

சக்ர:-

1. நமோ நிகில நிர்மாண த்ராண ஸம்ஹார சக்தயே
ஹரே: ஸ்வரூப பூதாயை நமஸ்தே ஜ்ஞாநரூபிணி
2. த்வத் ப்ரஸாதாந் மயா பத்மே ரஹஸ்யம் பரமம் ச்ருதம்
வர்ணாத்வாநம் யதாவந் மே பூயஸ்த்வம் வக்தும் அர்ஹஸி

பொருள் - இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “அனைத்தையும் நிர்மாணித்து, ஆதரவாகத் தாங்கி நின்று, இறுதியில் உன்னிடம் லயிக்கும்படியாகச் செய்யும் சக்தி கொண்டவளே! ஸ்ரீஹரியின் ஸ்வரூபமாக உள்ளவளே! ஞானத்தின் வடிவமானவளே! உனக்கு நமஸ்காரங்கள்! தாமரையில் உதித்தவளே! உன்னுடைய கருணை காரணமாக எனக்கு பல உண்மைகள் தெரிந்தன. எனக்கு வர்ணங்களுடைய த்வனியைக் குறித்து (எழுத்துக்களின் ஓசைகள்) உரைக்கவேண்டும்”, என்று கூறினான்.

ஸ்ரீ:-

3. ச்ருணு வர்ண த்வநோ ரீதிமாத்யம் த்ரிதசபுங்கவ
ப்ராப்நோதி யத் பரிஜ்ஞாநாத் ஸாதகோ மத் ஸரூபதாம்

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம் கூறத் தொடங்கினாள் : ஸ்வர்க்கத்தை ஆள்பவனே! கேட்பாயாக. என்னைக் குறித்து த்யானம் செய்யும் ஒருவனுக்கு என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அடையவைக்கும் ஞானமாகிய வர்ணங்களுடைய த்வணியைக் குறித்த விஷயங்களை நான் இப்போது கூறுகிறேன்.

4. வேத்ய வேதக நிர்முக்தம் அச்யுதம் ப்ரஹ்ம யத் பரம்

அநஸ்தம் அதிபாருபம் ஸர்வாபிந்நம் அஹம் பதம்

பொருள் – அறிபவன் மற்றும் அறிவு ஆகிய இரண்டு வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பால் உள்ளவனும், பரப்ரஹ்மமும், தேஜஸ் ரூபத்தில் உள்ளவனும், அனைத்து ரூபங்களாக உள்ளவனும் (அதாவது அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன்) ஆகிய அச்சுதனே “அஹம் = நான்” என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறான் (அதாவது ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால்).

5. அஹந்தா நாம ஸா சக்தி: தத் அபிந்நா ஸதோதிதா

அநஸ்தமித பாருபா வேத்ய வேதக வர்ஜிதா

பொருள் – இவ்விதம் பலவாகப் பிரியாமல் உள்ள ரூபமானது “அஹந்தா” என்னும் பெயர் கொண்ட சக்தியாக உள்ளது (இது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக உள்ள “ஸத்” என்பதைக் குறிக்கிறது – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது – என்று சாந்தோக்யத்தில் கூறியது காண்க). அதுவே அனைத்தும் உற்பத்தி ஆகின்ற நிலையாகும். அது குறையாத தேஜஸ் நிறைந்ததாகவும், அறிபவன் – அறிவு போன்ற வேற்றுமைகள் இன்றியும் உள்ளதாகும்.

6. ப்ரகாச ஆநந்த ஸாராஹம் ஸர்வத: ஸமதாம் கதா

கோடி கோட்யயுதைகாம்ச கோட்யம்சோ க்ஷுபிதா ஸதீ

7. சப்தப்ரஹ்ம ஸ்வரூபேண ஸ்வசக்த்யா ஸ்வயமேவ ஹி

பக்த்யே அகில ஜீவாநாமுதேமி பரமேச்வராத்

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் அந்த ப்ரகாசம் மற்றும் ஆனந்தத்தின் சாரமாக நானே உள்ளேன். அனைத்துவிதமான நிலைகளிலும் நான் சமமாக உள்ளேன். எனது பக்தர்களாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோஷும் அளிப்பதற்காக என்னுடைய சக்தியானது கோடி கோடியில் ஒரு சிறிய பங்காக வெளிப்படுகிறது. அப்போது நான் பரமேச்வரனிடமிருந்து சப்தப்ரஹ்மமாக வெளிப்படுகிறேன்.

8. தத் அவ்யக்த அக்ஷரம் வித்தி தந்தீசப்தோ யதா கல:

ப்ருதக் வர்ணாத்மநா யாதி ஸ்திதயே நைகதா ஸ து

பொருள் - புலப்படாததாகவும் (அவ்யக்தம்), அழியாததாகவும் (அக்ஷரம்) அறியப்படுகின்றன அந்த சப்தப்ரஹ்மம் என்பது தந்திகளில் (வீணை போன்றவற்றில் உள்ள கம்பிகள்) தானாகவே எழுகின்ற மிகவும் மெல்லியதான ஒலி போன்றதாகும். அந்த ஒலியே பலவிதமான தனித்தனி ஓசைகளாக மாறி, அனைத்தையும் தாங்க வைக்கிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 245)

1-3-8 தர்மோபபத்த: ச

பொருள் - தர்மங்கள் (தன்மைகள்) பொருந்தவேண்டும் என்றால் (பூமா என்பது ப்ரஹ்மமே).

ஸித்தாந்தம் - இந்த பூமா என்பதற்கு எத்தகைய தர்மங்கள் ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளனவோ அவை அனைத்தும் பரமாத்மாவிடமிருந்து மட்டுமே பொருந்தக்கூடியவை ஆகும். உதாரணமாக இயல்பாகவே அம்ருதத்வம் கொண்ட நிலை என்பதை சாந். (7-24-1) - ஏதத் அம்ருதம் - அதுவே அம்ருதம் - என்றும், மற்ற எதனையும் சார்ந்து இருப்பதில்லை என்பதை சாந். (7-24-1) - ஸர்வே மஹிம்நி - தனது மகிமையால் - என்றும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதை சாந். (7-25-1) - ஸ ஏவேதம் ஸர்வம் - அவனே இவை அனைத்தும் - என்றும், ப்ராணன் தொடக்கமாக அனைத்தையும் உண்டாக்குகிறான் என்பதை சாந். (7-26-1) - ஆத்மத: ப்ராண: - ஆத்மாவிலிருந்து ப்ராணன் உண்டாகிறது - என்றும், இப்படியாக உள்ள மேலும் பல வாக்கியங்கள் கூறும் தன்மைகள் அனைத்தும் பரமாத்மாவிடமிருந்து பொருந்தும்படி உள்ளன. மேலும் சாந். (7-25-1) - அஹம் ஏவாதஸ்தாத் - நானே கீழும் உள்ளேன் - என்று தொடங்கும் பகுதியில் கூறப்படுவதான அந்த ப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்பதுடன் சேர்த்து அஹம் என்ற வடிவில் ப்ரஹ்மமானது பூமா என்ற தன்மையுடன் காணப்படுவதாகக் கூறப்பட்டது; ஏனெனில் அஹம் சப்தத்திற்கு இவ்விதமான உபதேசமானது தொடர்ந்து அதே வரியில் சாந். (7-25-1) - அதாதோ அஹங்காராதேச: - இனி அஹங்காரம் குறித்த உபதேசம் - என்று தொடங்கப்படுகிறது. மேலும், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரத்யகாத்மா

(ஜீவாத்மா) அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 245)

“பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு உபாயத்வ புத்தியைத் துறத்தல் என்பதே
பொருள் என்பது கண்டிக்கப்படுதல்

மூலம் - இப்படி ஸ்வரூப த்யாகம் கூடாதொழிந்தாலும் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பண்ணுகை “பரித்யஜ்ய”வுக்குப் பொருளானாலோ என்னில், ப்ரபந்நனுக்கு உத்தர க்ருத்ய கோசரங்களான வாக்யங்களில், உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் விதிக்கிறவிடம் உசிதம். இங்கு உத்தர க்ருத்ய பரமன்றிக்கே உபாய விதாயகமாயிருக்கிற இவ்வாக்யத்திற் சொல்லுகையாலே, இப்புத்தி த்யாக பூர்வகமான தர்மஸ்வரூபம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக அநுஷ்டேயம் என்று பலிக்கையால் “ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான கேவல கைங்கர்யம் உத்தர க்ருத்யம்” என்கிற பதம் ஸித்தியாது. இவ்வுபாயத்துக்குச் சொல்லுகிற தர்மாந்தர நைரபேக்ஷ்யமும் கிடையாது. இவ்வுபாயம் அகிஞ்சநாதிகாரமன்றிக்கே ஒழியும். எங்ஙனையென்னில் உபாயமல்லாதவற்றில் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் இங்கு விதிக்கவேண்டா. உபாயமானவற்றில் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பண்ணி அநுஷ்டிக்கையாவது பழைய உபாஸநாதிகளில் நிலையாம். இங்கு உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பொருளாகச் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் த்யாக விதிக்கும் அநுஷ்டாந விதிக்கும் அதிகாரி பேதத்தாலே விரோதம் பரிஹரித்தவிடமும் அநபேக்ஷித வசநம். இங்கு ஸ்வரூப த்யாகம் சொல்லும்போதிறே இவ் விரோத ப்ரஸங்கமுள்ளது? இப்படி புத்தி விசேஷ த்யாக பூர்வக கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளைப் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இசையும் பக்ஷத்தில், உபாஸந ப்ரபதநங்களுக்கு அங்காங்கி வ்யபதேசத்தில் மாறாட்டமேயுள்ளது. அங்க பாவத்தில் யதாகதஞ்சித் அநுஷ்டாநம்

அமையுமென்கிற வைஷ்ணவமும் பந்தம். “ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரே காம்ய கர்ம ப்ரஸித்தயதி” என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “பரித்யஜ்ய என்பதன் மூலம் தர்மங்களை முழுவதுமாகக் கைவிடாமல், அவற்றை உபாயமாக எண்ணும் சிந்தனையை மட்டுமே கைவிடுதல் என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். ப்ரபந்தன் ஒருவனுக்கு ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்களில் இது போன்று அவற்றை உபாயமாக எண்ணும் சிந்தனையை மட்டுமே கைவிடுதல் என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது சரியே ஆகும். ஆனால் இந்த சரமஸ்லோகம் என்பது ப்ரபத்திக்கு முன்பாக உள்ள உபாயத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவற்றை விதிக்கவில்லை. ஆகவே பரித்யஜ்ய என்பதற்கு இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், இந்தத் தர்மங்களை ப்ரபத்தியின் அங்கமாகவே கொண்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், ஆனால் அவை உபாயம் அல்ல என்னும் சிந்தனையுடன் இருத்தல்வேண்டும் என்றும் கூறுவதாகிறது. இதனை ஒப்புக்கொண்டால், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் சில செயல்கள் எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமலும், அந்தச் செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்னும் ஒரு கட்டாயத்திற்காகவும், பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்னும் எண்ணத்துடனும் செய்தல் வேண்டும் என்னும் விதியானது பொருந்தாமல் போகும். மேலும் ப்ரபத்திக்கு இன்றியமையாத அங்கங்கள் என்று ஏதும் இல்லாமலும் போகும். இதன் விளைவாக மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ள ஒருவர் கைக்கொள்ளக்கூடிய உபாயமே இந்த ப்ரபத்தி என்னும் நிலை மறைந்துவிடும் (அல்லது மற்ற உபாயங்கள் இல்லாமல் உள்ளதே இதற்கான தகுதி என்பது இல்லாமல் போகும்); எப்படியென்றால் – உபாயங்களாக அல்லாத தர்மங்களை உபாயங்களாக எண்ணி, அவற்றை உபாயம் அல்ல என்று துறத்தலை பரித்யஜ்ய என்பதால் விதிப்பதாகிறது என்று கூறுதல் அவசியம் அற்றதாகும். உபாயமாக உள்ள தர்மங்களை உபாயமாகச் சிந்தையில் வைக்காமல் இயற்றுதல் என்பது பழைய உபாஸனை போன்றதே ஆகும். மேலும் “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு தர்மங்களை உபாயங்களாக எண்ணுவதைக் கைவிடுதல் என்று கொண்டால், கைவிடுதல் என்னும் விதி மற்றும் கைக்கொள்ளும் என்னும் விதி ஆகியவை அந்தந்த அதிகாரியைப் பொறுத்தே அமையும் என்று சமாதானம்

கூறுவது அவசியம் அற்றதாகிறது. “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு, தர்மங்களை அடியுடன் கைவிடுதல் என்று கூறினால் மட்டுமே இவ்விதம் பிரிப்பது பொருந்துகிறது? கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை, அவை உபாயங்கள் என்று எண்ணாமல் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலை ப்ரபத்திக்கான அங்கம் என்று கொண்டால், பக்தனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் போய்விடும். மேலும் அங்கமாக உள்ள ஒரு செயல்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில், அதனைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்தல்வேண்டும் என்னும் அவசியம் இல்லை என்றும், தனது சக்திக்கு ஏற்ப அவற்றை இயற்றினால் போதுமானது என்றும் கூறுவதும் சரியல்ல. பூர்வமீமாம்ஸையில் - ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரே காம்ய கர்ம ப்ரஸித்யதி - ஒரு பலனுக்காகச் செய்யப்படும் செயலானது அனைத்து அங்கங்களுடன் செய்தால் மட்டுமே பலன் அளிக்கும் - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ?

மூலம் -

அத: ஸ்வரூப த்யாக உக்தௌ கைங்கர்யஸ்ய அபசாரதா
உபாயத்வம் இதி த்யாகோ தத் ஸ்வரூப அங்கதா பவேத்

ஸாத்விக த்யாக யுக்தாநாம் தர்மாணாம் ஏதத் அங்கதா
நூநம் விஸ்மருத காகாதி வ்ருத்தாந்தை: உபவர்ணிதா

ஸக்ருத் ப்ரபதநேந ஏவ தர்மாந்தரதவீயஸா
தத் க்ஷணே அபிமதம் பூர்வே ஸம்ப்ராபு: இதி சுச்ரும

ப்ரஸக்த அங்கத்வ பாதே து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸம தேஜஸ:
உபாயஸ்ய ப்ரபாவச்ச கைங்கர்யாதி ச ஸுஸ்திரம்

பொருள் -

- அத: ஸ்வரூப த்யாக உக்தௌ கைங்கர்யஸ்ய அபசாரதா உபாயத்வம் இதி த்யாகோ தத் ஸ்வரூப அங்கதா பவேத் - எனவே கர்மங்களை ஸ்வரூபத்துடன் விடவேண்டும் என்று கூறினால், கைங்கர்யத்திற்கு

அபசாரமாக உள்ள நிலை உண்டாகிவிடும். கர்மங்கள் உபாயங்களாக உள்ளன என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறினால், தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு (ப்ரபத்தியின்) அங்கமாக உள்ள நிலை உண்டாகும்.

- ஸாத்விக த்யாக யுக்தாநாம் தர்மாணாம் ஏதத் அங்கதா நூநம் விஸ்மருத காகாதி வ்ருத்தாந்தை: உபவர்ணிதா - காகாஸுரனுடைய சரிதத்தை மறந்தவர்களால், ஸாத்விக த்யாகத்துடன் சேர்ந்ததாக உள்ள தர்மங்களுக்கு ப்ரபத்தியின் அங்கமாக உள்ள தன்மை கூறப்படுகிறது.
- ஸக்ருத் ப்ரபதநேந ஏவ தர்மாந்தரதவீயஸா தத் க்ஷணே அபிமதம் பூர்வே ஸம்ப்ராபு: இதி சுச்ரும - ஐந்து அங்கங்கள் அல்லாமல் வேறு எந்தத் தர்மங்களையும் அங்கமாக வேண்டாதபடி உள்ளதும், ஒருமுறை மட்டுமே செய்யப்படுவதும் ஆகிய ப்ரபத்தியால், ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் அந்த நொடியிலேயே தாங்கள் விரும்பிய பலனை அடைந்தார்கள் என நாம் அறிகிறோம்.
- ப்ரஸக்த அங்கத்வ பாதே து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸம தேஜஸ: உபாயஸ்ய ப்ரபாவச்ச கைங்கர்யாதி ச ஸுஸ்திரம் - மற்ற தர்மங்கள் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக வருவதை மறுத்தவுடன், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற தேஜஸ் கொண்ட ப்ரபத்தியின் பெருமை மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகியவை உறுதியாக நின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 65)

மூன்றாம் ப்ரகரணம்

150. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தானே பேசும்.

அவதாரிகை - இனி பகவத் விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேசமேதென்னு மாகாங்கக்ஷயிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து பகவானிடம் தூதாக விடப்படுகின்ற பறவைகள் என்பதற்கு மறைமுகமான பொருள் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி) பகவத் விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி. (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) “வீசும் சிறகால் பறத்தீர்”, “அஞ்சிறைய மடநாராய்” இத்யாதிகளாலே “உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி: ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் சீக்ர ப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தானே பேசும்) “நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி”, “இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே”, “வந்து மேயும் குருகினங்காள் - கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்”, “உடன் மேயும்

மடவன்னங்காள் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே”, “நன்னலப் புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்”, “என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள் - யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்”, “செங்கால் மடநாராய் - குடக்கூத்தற்கென் தூதாய் - நுமரோடே - நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ”, “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்” இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், “இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே”, “நீயலையே சிறுபூவாய்”, “யான் வளர்த்த கிளிகாள்”, “தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே” இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தானே சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - (சேர்ப்பாரைப் பசுடிகள் ஆக்கி) - பகவானிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களைப் பறவைகளாக எண்ணி. (ஞான கர்மங்களைச் சிறகு என்று) - திருவிருத்தம் (54) - வீசும் சிறகால் பறத்தீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-1) - அஞ்சிறைய மடநாராய் - என்றும் கூறுவதன் மூலம், உபாய்யாமேவ பசுடாய்யாம் ஆகாசே பசுடிணாம் கதி: ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: - பறவைகள் தங்கள் இரண்டு சிறகுகளால் ஆகாயத்தை அடைவது போன்று, ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகிய இரண்டாலும் புருஷோத்தமனை அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை விரைந்து அடைவதற்கு உதவியாக உள்ளதான ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றைச் சிறகுகள் என்று உரைத்து. (குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தானே பேசும்) - திருவாய்மொழி (1-4-1) - நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-6) - இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-1) - வந்து மேயும் குருகினங்காள் - கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-5) - உடன் மேயும் மடவன்னங்காள் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-1) - நன்னலப் புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-4) - என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள் -யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-1) - செங்கால் மடநாராய் - குடக்கூத்தற்கென் தூதாய் - நுமரோடே - நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-3) - கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள் -

என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் குருக்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் கூறப்படுகின்றனர். திருவாய்மொழி (1-4-7) – இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே – என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-8) - நீயலையே சிறுபூவாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-5) - யான் வளர்த்த கிளிகாள் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-6) – தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் புத்திரர்களும், சிஷ்யர்களும் கூறப்படுகின்றனர்.

151. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசை பாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினா லிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாத யாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த பக்ஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுடைய ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்த அந்த ஒவ்வொரு பறவைகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை, அந்தந்த பறவைகளை ஏன் கூறவேண்டும் என்ற மறைமுகப்பொருளைக் கூறி விளக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். இவற்றில் அன்னம் என்று யாரைக் கூறினார் என்பதை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, (விவேகமுகராய்) “ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்பு மிச்சரம்” என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே, ஸாராஸார விவேகோந்முகராய். (நூலுரைத்து) “அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த” என்று ஹம்ஸ ரூபியாய் சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணினாப்போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) “நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸக: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி” என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்தம ஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே, “வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார்”

என்கிறபடியே ஸம்ஸார கர்தமத்தில் பொருத்தமுடையரன்றிக்கே (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) “அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று” என்கிறபடி ஹம்ஸமானது ஸ்தரீகள் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே “அன்ன நடையவணங்கு” என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளும் புருஷகாரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து.

விளக்கம் - (விவேக முகராய்) - ஹம்ஸோ யதா சஹீரமிவாம்பு மிசரம் - ஹம்ஸமானது நீருடன் கலந்துள்ள பாலில் உள்ள பாலை மட்டும் பிரிப்பது போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸமானது நீரையும் பாலையும் பகுத்தறிந்து பிரிப்பது போன்று, சாரம் மற்றும் சாரம் அற்றவை என உணர்ந்து அவற்றைப் பிரிக்க முனைபவர்கள். (நூல் உரைத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-8) - அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப, ஹம்ஸ அவதாரம் எடுத்து வந்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தது போன்று கேட்கும் ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்குச் சாஸ்த்ரங்களை உபதேசம் செய்து. (அள்ளலில் ரதியின்றி) - ரதி என்றால் ஆசை. நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸக: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி - ஹம்ஸம் சேற்று நீரில் ஆசை வைப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸமானது சேற்று நீரில் பொருந்தாமல் உள்ளது போன்று, திருவிருத்தம் (100) - வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஸம்ஸாரம் என்ற சேற்று நீரில் பொருத்தம் உடையவர் அல்லாமல். (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) - பெரியதிருமொழி (6-5-5) - அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னமானது பெண்களுடைய நடையழகைக் கண்டு தானும் அதே போன்று நடப்பதற்காக அவர்கள் பின் செல்வது போன்று, பெரியதிருமடல் (7) - அன்ன நடையவணங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னத்தின் நடையைக் கொண்ட பிராட்டியுடைய, மற்றவர்களுக்கு வசப்படாமல் பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் மற்றும் அவளுடைய புருஷகாரத்தன்மை போன்ற நடைகளைப் பின்பற்றியபடி.

வ்யாக்யானம் - (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட, மாநஸ பத்மாஸந்திலே யிருந்து) “அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப் பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடை நீழல் வீற்றிருக்கும்” என்றும், “செந்நெலொண் கவரியசைய வீற்றிருக்கும்” என்றும், “சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி” என்றும், “வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும்” என்றும், “மன்னுமுது நீர் அரவிந்த மலர் மேல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும், பக்வ பலமான செந்செலின் அசைவு கவரியாகவும், சங்குகளின் த்வநி ஜய கோஷமாகவும், வண்டுகளின் மிடற்றோசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸர: பத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே “அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள்” என்று பத்மபத்ர நிபச்யாமலமான திருமேனியை ஸம்ஸார துக்கார்க்க தாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், “அஹமந்நம்” என்னும்படி பரிபக்வ ஜ்ஞாநரானவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்ய, சுத்தஸ்வபாவர் ஸ்துதிக்க, ஸாரக்ராஹிகள் ஸாமகாநம் பண்ண, “குரு பாதாம்புஜ த்யாயோத்” என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்கள் அநவரதம் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடைய பரமகுருவுக்கிருப்பிடமான “போதிற் கமல வன் நெஞ்சம்” என்கிற மாநஸ பத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய்.

விளக்கம் - (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட) - பெரியதிருமொழி (9-1-5) - அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப் பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடை நீழல் வீற்றிருக்கும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (9-1-5) - செந்நெலொண் கவரியசைய வீற்றிருக்கும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-8-2) - சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-5-9) - வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அன்னப்பறவையானது மேலே எழுந்து நிற்கும் தாமரை இலையைக் குடை போன்றும், நன்கு முதிர்ந்த செந்நெல் கதிர்களைக் கவரி போன்றும், சங்குகளின் நாதத்தை வெற்றி முழக்கமாகவும், வண்டுகளின் ஓசை என்பதைப் பாட்டாகவும் அமையப்பெற்று, (மாநஸ பத்மாஸந்திலே யிருந்து) - மாநஸ மடுவில் உதித்த தாமரைமலரைத் தனது ஆசனமாகக் கொண்டிருப்பது போன்று. திருவாய்மொழி (9-7-3) - அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள் - என்பதற்கு ஏற்ப

தாமரையின் இலை போன்று ச்யாமள நிறம் கொண்டதான பகவானுடைய திருமேனியை, ஸம்ஸாரதுக்கம் என்பதன் மூலம் ஏற்படக்கூடிய பெருந்துயரம் என்பது வராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்கிக் கொள்ள ஏற்ற நிழலாகக் கொண்டவராகவும். தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் - நான் அவனுக்கு இனியவன் - என்பதற்கு ஏற்ப முதிர்ந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகவும், சுத்தமான இயல்புடையவர்கள் துதிக்கும்படியாகவும், சாரமாக உள்ளவற்றை மட்டுமே கைக்கொள்ள வல்லவர்கள் ஸாமகானம் செய்யும்படியாகவும், குரு பாதாம்புஜ த்யாயோத் - ஆசார்யன் திருவடிகளை த்யானிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யனுடைய பொருந்திய திருவடிகளை எப்போதும் இடைவிடாமல் நெஞ்சத்தில் வைத்தபடி உள்ள சிஷ்யர்களுடையதான பிரமகுருவுக்கு இருப்பிடமான பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - போதிற் கமல வன் நெஞ்சம் - என்பதான, மனம் என்னும் தாமரையைத் தங்கள் வசிக்கும் இடமாகக் கொண்டவராகவும்.

வ்யாக்யானம் - (விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்யாதி) “விதியினால் பெடைமணக்கும்” என்றும், “இடரில் போகம் மூழ்கி” என்றும், “அந்தர மொன்றுமின்றி” என்றும், “மிகவின்பம் பட மேவும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரோத்தமான ப்ரகாரத்திலேம ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் தட்டாதாபடியாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம் அபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும், “குடிச்சீர்மையி லன்னங்கள்” என்கிறபடியே பார்யா புத்ராதிகளோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற “நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன்” என்று சொல்லப்பட்ட செல்வநம்பி, “மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்” என்கிற பெரியாழ்வார் போல்வாரையும், “பற்றற்றார்கள்” என்றும், “சிறறெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்ற பற்றர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமும்ற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்த வாச்யரான நாதமுநிகள், யாமுநமுநிகள் போல்வாரையும் இந்த குண ஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - (விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட) - திருவாய்மொழி (1-4-3) விதியினால் பெடைமணக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-4) - இடரில் போகம் மூழ்கி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-810) - அந்தர மொன்றுமின்றி - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-10) - மிகவின்பம் பட மேவும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட முறைகளில், ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படும் அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நெருங்காதபடியும், எந்தவிதமான இடையூறும் உண்டாகாதபடியும், மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகும்படியாகவும், (குடிச்சீர்மையிலே யாதல்) - திருவிருத்தம் (29) - குடிச்சீர்மையில் அன்னங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப மனைவி மற்றும் புத்திரர்களுடன் சேர்ந்து நின்று பகவத் அனுபவம் கிட்டியபடி உள்ள. (நயாசலன்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-8) - நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன் - என்று கூறப்பட்ட செல்வநம்பி. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-11) - மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் - என்று கூறப்பட்ட பெரியாழ்வார் போன்றவர்களையும். (பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதல் ஆன) - பெருமாள் திருமொழி (1-4) - பற்றற்றார்கள் - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (52) - சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்ற பற்றர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸார உலகத்துடனான அனைத்துவிதமான ஸம்பந்தங்களையும் விலக்கி, மிகுந்த உத்தமமான ஸந்யாச ஆச்ரமத்தைப் பற்றிவர்களும், பரமஹம்ஸர்கள் என்று கூறலாம்படி உள்ளவர்களும் ஆகிய. (நாதயாமுநர் போல்வாரை) - நாதமுனிகள், யாமுநமுனிகள் போன்றவர்களையும். (அன்னம் என்னும்) - இதுவரை கூறப்பட்ட குணங்களுடைய ஒற்றுமை உள்ளதன் காரணமாக அன்னம் என்றார்.

ஸ்வாமி மணவாளாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 210)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
செய்யதாமரை ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கக் கடவனுமாய், அவ்வடிமைதான் அவன் தனக்கு இனியதாயிருக்கக் கடவதுமாய், அவ்வழியாலே இச்சேதனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதுமாயிருக்க, அதையிழக்கையாலே சிலரை நிந்திக்கவேண்டும்படியிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் நின்றது; இவ்வடிமையில் அன்வயித்தாரைக் கூட்டிக் கொண்டு அதில்லாதாரை உபேசுஷித்தாராய் நின்றார்; இனி, தாமே விழுவாரைத் தடி கொண்டடிக்குமோபாதி யென்று பார்த்து, “இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழி தப்பிப்போய் அனர்த்தப்படா நின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்” என்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் தான் உபதேசிக்கும் அதிகாரிகளுக்குத் தன்னைப் போன்றே கைங்கர்யத்தில் தகுதியும், அடையும் தன்மையும் உள்ளது என்று உணர்த்துவதற்காக “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்று தொடங்கி கூறிய விவரங்களை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன், தனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று கைங்கர்யத்தின் சுவையை

அறிந்தவர்களுக்கு அதனை அளிக்கிறான்; அத்தகைய அடிமையாக உள்ள ஒருவன், ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் இனிமையான ஒரு பொருளாக உள்ளான்; இப்படியாக ஸர்வேச்வரனே இந்தச் சேதநனுக்கு ஏற்ற ஒரு வஸ்துவாக உள்ளபோது, அந்த நிலைமையைச் சிலர் அறியாமல், அதனை இழந்தபடி உள்ளனர். இவர்களைக் கடந்த திருவாய்மொழியில் நிந்தித்தார். இத்தகைய அடிமைத்தனத்தில் ஈடுபட்டபடி நின்றவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டும், அல்லாதவர்களை ஒதுக்கியும் செய்தார். ஆனால் தனது திருவுள்ளத்தில் இவ்விதம் ஈடுபாடு அற்றவர்கள் தங்களாகவே தாழ்ந்து விழப்போவதாக உள்ளபோது, அவர்களை ஒரு தடி கொண்டு அடிக்கவும் வேண்டுமோ என்று சிந்தித்தவராக, “இவர்கள் முன்பே தங்களுடைய அறிவுகேடு காரணமாக வழி தவறிச் சென்று, இவ்விதம் கேட்டினை அடைகிறார்கள். இவ்விதம் உள்ளபோது, நாமும் இவர்களைக் கைவிடுவது சரியல்ல. இவர்களுக்கான நன்மையை எடுத்துரைபோம்” என்று எண்ணியபடி அவர்களுக்கான நன்மையை உபதேசிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ராவணன் பிராட்டிபக்கல் “ஐநநி” என்னும் ப்ரதிபத்தியின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாரே, “ஐயோ! இவன் நினைவிருந்தபடியென்? இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!” என்று வெறுத்து, அவன் தனக்கே “மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்” என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே, “த்வம் நீசசவத்” என்று வைத்துப் பின்னையும் அவன் தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே இவரும் கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அவர்களை நிந்தித்து வைத்து இங்கு ஹிதம் சொல்லுகிறவிடமும். “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:” – “பெருமாளை நீ சரணம் புக்கு” என்றால், அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காக “தோழமை கொள்” என்கிறாள். தங்களை சரணம் புக்காரைத் தங்களிற் காட்டில் குறைய நினைத்திருப்பதில்லையே இவர்கள். “மித்ர பாவேந” என்றும், “மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்” என்றுமிறே இருவர்படியும். “ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா” வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே; உனக்கோர் இருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்ற வேணுங்காண்; “எளிமையாக எதிரி காலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் பட்டுப்போக அமையும்” என்று

இருந்தாயோ? “வதஞ்சாநிச்சதா கோரம்” அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவாரோ? உன்னை வைத்து உன் முன்னே உன் ஸந்தானஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச் சித்ரவதம் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்ற வேணுங்காண். “த்வயா” உன் நிலையிருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்ற வேணும். “அஸௌ” உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையாயிருக்குமிநே இவளுக்கு; அவனுக்குந்தானே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையாயிருப்பரிநே. “புருஷர்ஷப:” நான் பண்ணின அபச்சாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ? என்றிருக்கவேண்டா. இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார் காண். அவர் புருஷோத்தமர்காண்! “அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: த்வயா மித்ரம் கர்த்தும் ஒளபயிகம்”.

விளக்கம் – இராவணன் சீதையைத் தனது பெற்ற தாயாக எண்ணாமல் அவள் முன்பாக பலவற்றையும் பிதற்றியபடி நின்றான். இதனைக் கண்ட சீதை, “ஐயோ! இவனுடைய எண்ணங்கள் இவ்விதம் தாழ்ந்தவையாக ஏன் உள்ளதன? இவனைத் திருத்தி இவனுக்கு நல்ல சொற்களைச் கூறுவதற்கு யாரும் இன்றி ஆனதே”, என்று மனம் வெறுத்து, அவனிடம் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) – மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் - நீ இராமனிடம் நட்பு பாராட்டுவாயாக - என்று நன்மை அளிக்கவல்ல உபதேசத்தை அருளிச்செய்தாள். மேலும் ஸுந்தரகாண்டம் (22-16) - த்வம் நீசசுவத் - நீ முயல் போன்று உள்ளாய் - என்று உபதேசித்தாள். இது போன்றே இவரும் திருவாய்மொழியில் அவர்களை முதலில் நிந்தித்து, பின்னர் நன்மையை அருளிச்செய்தார். இங்கு இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீபஸதா வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: - இலங்கையைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்றும், உனக்குக் கோரமான முடிவு வரவேண்டாம் என்றும் நீ விரும்பினால் புருஷர்களில் உயர்ந்த இராமனுடன் நீ நட்பு கொள்வாயாக - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் ராம:) - “இராமனை நீ சரணம் அடைவாய்” என்று கூறினால் அதனை இந்த அற்பனாகிய இராவணன் மிகவும் எளிதாக எண்ணிக்கொள்வான் என்று சிந்தித்து, “தோழமை கொள்வாயாக” என்றாள். தன்னிடம் சரணம் புக வரும் ஒருவனை, தன்னைக் காட்டிலும்

தாழ்ந்தவனாக இராமனும் எண்ணுவதில்லை, சீதையும் எண்ணுவதில்லை. இராமன் - மித்ர பாவேந - நண்பனாக வந்தாலும் - என்றும், சீதை - மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் - தோழமை கொள் - என்றும் கூறுவதாக அல்லவோ இவர்கள் இருவருடைய குணங்களும் உள்ளன? (ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா) - வழிப்பறி அல்லது கொள்ளை அடிப்பவர்களுக்குக்கூட அவர்கள் நின்று வழிப்பறி செய்வதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும் அல்லவோ? அதே போன்று நீ தவறுகள் செய்வதற்கும் ஒரு இடம் வேண்டும் அல்லவோ? இதற்காகவாவது இராமனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுவாயாக. தாழ்ந்து நின்று எதிரியின் கால்களில் விழுந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் இறப்பதே மேலானது என்று நீ இருக்கிறாயா? (வதஞ்சாநிச்சதா கோரம்) - அப்படியே நீ எண்ணினாலும், உனக்கு வீரமரணம் கிட்ட இராமன் விடுவாரோ? உன்னை உயிருடன் நிறுத்தி, உனது கண்கள் முன்பாக உனது வம்சம் அனைத்தையும் அழித்து, பின்னர் உன்னையும் சித்ரவதை செய்து முடித்தல் என்பதான இத்தகைய வதத்தை நீ விரும்பவில்லையென்றால், அவரைப் பற்றுவாயாக. (அஸௌ) - ஆனால் அருகில் இல்லாத இராமனை, “இதோ உள்ள இராமனைப் பற்றுவாயாக” என்று கூறுவது சரியா? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சீதைக்கு தனது ஞானத்தின் மேன்மை காரணமாக எப்போதும் அவளுடைய கண்களிலிருந்து மறையாதபடியே இராமன் உள்ளான்; இராமனுக்கும் மாயமாக வந்த மானின் பின்னே சென்றபோதும் அதன் பின்னர் நிகழ்ந்தவற்றை எண்ணும்போதும் ஏற்படும் பயத்தால் சீதை எப்போதும் தனது கண்களின் முன்னே இருப்பவளாகவே உள்ளான். (புருஷர்ஷப:) - “நான் இராமன் விஷயத்தில் பல தவறுகளைச் செய்துள்ளேன். அந்தத் தவறுகளையும் மறந்து என்னை இராமன் ஏற்பானா?”, என்று நீ எண்ணவேண்டாம். அவற்றை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்காதவன் இராமன் ஆவார். அவர் புருஷர்களில் உத்தமர் என்று அறிவாயாக.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்கிறார். “இவர்கள்தான் வழி தப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகமேதோ ப்ராப்தியொத்திருக்க?” என்று பார்த்தார். பகவத்குண ஜ்ஞானமில்லாமையும், அவனுடைய ஸௌலப்ய ஜ்ஞானமில்லாமையுமாயிருந்தது. “ஈச்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ, அவன் விசைக்கொம்பு, நமக்கு அவனை எட்டப்போகாதொன்றா யிருந்தது” என்று

ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, “அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபாதிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் ‘அவன் அரியவன்’ என்று கைவாங்கவேண்டா. அவன் ஆச்ரித ஸுலபன். அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் சீதாப்பிராட்டி இராவணனுக்கு நன்மையை உபதேசித்தது போன்று நம்மாழ்வாரும் இவர்களுக்கு நன்மையை உபதேசம் செய்கிறார். தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில், “நம்மைப் போன்றே இவர்களும் அவனை அடைவதற்கான தகுதி பெற்றிருந்தும், அதனைப் பின்பற்றாமல், வழி தவறிச் சென்று தங்களுக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள என்ன காரணம் உள்ளதோ?”, என்று வியந்தார். இவர்களுக்கு பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்னும் ஞானமும் இல்லை, அவனுடைய ஸௌலப்யம் குறித்த ஞானமும் இல்லை. அதாவது ஸம்ஸாரிகள், “ஸர்வேச்வரன் என்பவன் மிகவும் பெரியவன் ஆவான். அவன், விசைக்கொம்பானது நான்கு பேராக நின்று வளைத்து இழுத்துவிட்ட பின்னர் மேலே செல்வது போன்ற உயரத்தில் உள்ளான். நம்மால் அவனை எட்டிப் பிடிக்க இயலாது”, என்று ஒதுங்கினார்கள். அப்போது நம்மாழ்வார், “நாம் இவர்களுக்கு அவனுடைய ஸௌலப்யம் குறித்து விரிவாக உரைப்போம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டவராக அவர்களிடம், “அவன் உங்களால் அடைவதற்கு அரிதானவன் என்று எண்ணி நீங்கள் பின்வாங்கவேண்டாம். அவன் அடியார்களுக்கு மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவன் ஆவான். அவனை நீங்கள் அண்டுவீர்களாக”, என்று இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – கீழ் “பத்துடையடியவர்” தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக் கொண்டு போந்தது, இப்போதாக ஸௌலப்யம் சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில், அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யந்தான் “பரத்வம்” என்னும்படி, அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். “அர்ச்ச்ய” ஸம்ஸாரிகளுக்கு அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்சனாயிருக்கும்; ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார் - அவர்கள் அபராதமேயன்றோ பண்ணுவது? என்னில், “ஸர்வஸஹிஷ்ண:” அவற்றையடையப் பொறுத்துக் கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும் நினைவு

இரண்டாயிராநின்றதீ என்னில், “அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:” - “நமக்கொரு நினைவும் அவர்களுக்கொரு நினைவு மாகிலன்றோ சேராச்சேர்த்தியாவது” என்று அவர்களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்து நிற்கும். “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” இத்யாதி. “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே” யாவர் சிலரதிகாரிகள் யாதொருபடி ஆகவேணுமென்று நம்மை பஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக் குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கீடாக நம்மை அமைத்துக் கொண்டு நிற்போம்; “மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே” இத்யாதி. இப்படி அவர்கள் நினைவே நினைவாம்படியிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. “ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்” பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடு மிருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அது தன்னை இதர ஸஜாதீயமாக்கின்றாயிக்கும். இங்ஙனன்றேக்கே ஆச்ரிதன் தானுகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபிமானத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும் படியாயிறே இந்திலையிருப்பது.

விளக்கம் - ஆனால் திருவாய்மொழி (1-3) - பத்துடை அடியவர் - என்பது தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரனுச்சுடைய ஸௌலப்யத்தை அல்லவோ கூறிவந்தார்? இங்கு புதிதாக ஸௌலப்யம் குறித்து உரைக்கத் தொடங்கவில்லை அல்லவோ என்று கேட்கலாம்,. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அங்கு அருளிச்செய்த ஸௌலப்யம் என்பது “பரத்வ” ஸௌலப்யம் ஆகும்; இங்கு அருளிச்செய்வது அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் ஆகும். ஆனால் திருவாய்மொழி (2-10) - கிளரொளி இளமை, திருவாய்மொழி (3-1) - ஒழிவில் காலம் - போன்றவற்றில், அர்ச்சாவதாரம் முடிய உள்ள ஸௌலப்யமும் கூறப்பட்டதே என்றால், அவை தானாகவே வெளிப்பட்ட அர்ச்சாவதார மூர்த்திகளைக் கூறுவதாகும்; இங்கு அவரவர்கள் வீட்டில் அர்ச்சனை கண்டருளும் மூர்த்திகள் முடிய உள்ள அர்ச்சா மூர்த்திகள் கூறப்படுகின்றன என்று கருத்து. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலிருந்து ப்ரமாணம் கூறுகிறார். (அர்ச்சய:) - ஸம்ஸாரிகளும் தன்னை அர்ச்சிக்கலாம்படியாக வணங்குத்தக்கவனாக உள்ள தன்மை. ஆனால் ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் அல்லவோ பண்ணியபடி உள்ளனர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஸர்வஸஹிஷ்ணு:)

- அவை அனைத்தையும் பொறுத்தபடி நிற்பான். ஆனால் இவன் எப்படி இவ்விதம் வேறு சிந்தனை இன்றி நிற்கிறான் என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அர்ச்சகபராதீநாகிலாதம் ஸ்திதி:) - “ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய சிந்தனையும் செயலும் ஒருவிதமாகவும், இந்த ஸம்ஸாரிகளின் சிந்தனையும் செயலும் வேறுவிதமாகவும் இருந்தால் அல்லவோ நாமும் இவர்களும் சேருவது அரிதாக உள்ளது” என்று எண்ணி, அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னைத் தாழ்த்தியபடி நிற்கிறான். முதல்திருவந்தாதி (44) - தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே - என்பது காண்க. கீதையிலும் (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே - எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்விதம் ஆராதிக்கிறார்களோ - என்பதற்கு ஏற்ப, “எந்த அதிகாரிகள் எந்தவிதமாக ஆகவேண்டும் என்று எண்ணி நம்மை வணங்குகிறார்களோ, அவர்களைக் குறித்து, அவர்கள் அது போன்றே நம்மை அடைவதற்கு ஏற்றபடி நாம் நம்மை மாற்றிக்கொண்டு நிற்போமாக” என்றும், கீதை (4-11) - மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே -அவர்களுடைய சிந்தனையே நம்முடைய சிந்தனையாக இருப்பதால் அவர்களும் நம்முடைய மார்க்கத்தில் நிலை நின்றார்கள் - என்றும் கூறுவது காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-7) - ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் - ஸங்கல்பத்திற்குத் தகுதியாக எண்ணப்படுகின்ற விஷ்ணு - என்றது காண்க. ஆனால் இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணக் கருத்தானது பரமபதநாதனையோ அல்லது இராமக்ருஷ்ண அவதாரங்களையோ அல்லவா கூறுகிறது? இதனை அர்ச்சாவதாரத்திற்குக் கூறியதாகக் கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரமபதத்தில் இவன் உள்ளபோது எங்கும் காண இயலாத திருமேனியுடனும் திருக்கல்யாண குணங்களுடனும் உள்ளான். விபவ அவதாரங்களில் நிற்கும்போது தன்னை மற்ற ஜாதிகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றி அமைத்து நிற்கிறான். ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்தில், தனது அடியார் ஒருவன், அவன் விரும்பும் எந்த ஒரு பொருளையும் “இதுவே ஸர்வேச்வரன்” என்று எண்ணினால், இவனும் அதனை ஏற்று, அதனையே தனது திருமேனியாகக் கொண்டு, அதில் தான் தன்னுடைய பரமபதத்தில் உள்ள திருமேனி மீது கொள்ளும் அதே அபிமானத்தை இந்தத் திருமேனியிலும் கொண்டு, அதன் மூலமாகத் தனது திருமுகத்தை வெளிக்காட்டுகிறான் என்பதால் அதிக மேன்மை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீனமாம்படியிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் ஆச்ரிதாதீநமாம்படியாய், அவர்களுக்கு க்ருஹ சேஷத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு இடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுபவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக் கடவதான அடிமைகளை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்குறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனானவன்றும் இவன் கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை “அமுது செய்யவேணும்” என்று அபேஷித்தால் அப்போதே அமுது செய்யக்கடவனாய், ஆஸந சயன பூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவன் ஆச்ரித பராதீனனாய், அவன் ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தையிட்டால் அதைத் திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணையோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை அமைத்துக்கொண்டு நிற்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது.

விளக்கம் - மேலும், தன்னை காட்டிலும் வேறுபட்டதான அனைத்து பொருள்களுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு, அவை செய்கைகள் செய்தல், செய்கைகள் செய்யாமல் இருத்தல் போன்ற அனைத்துமே தனக்கு அடங்கியுள்ளதாக இவன் உள்ளான்; ஆனால் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு போன்றவை தனது அடியார்களுக்கு அடங்கியுள்ளதாக அவர்களுடைய வீடு, நிலம் முதலானவற்றை நரஸிம்ஹன், வராகம் என்று பல அவதாரங்கள் எடுத்துப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதாக உள்ளான். இந்தச் சேதநனுக்கு ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படும்போது வேறு ஒரு இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டாதபடி இங்கேயே தன்னை அநுபவிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும்; இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள தொடர்பு நீங்கியவுடன், பரமபதத்திற்குச் சென்று அங்கு இருப்பதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு சரீரத்தை அடைந்து, அவனுக்குச் செய்வதான கைங்கர்யங்களை, மற்ற விஷயங்களிலும் ஈடுபடக்கூடியதான இந்த மாமிச சரீரத்துடன் இங்கேயே செய்யலாம்படியாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும்; இந்தச்

சேதநன் வேறு ஏதேனும் விஷயத்தில் எண்ணினாலும், இவனுடைய எண்ணத்தையும் செயலையுமே பார்த்தபடி இருந்தும்; இந்தச் சேதநன் தனக்குப் பசி எடுக்கும்போது உண்கின்ற உணவை “இதோ, இதனை ஏற்பாயாக” என்று அளித்தால் அப்போதே அதனை உண்பவனாக இருந்தும்; தனது இருக்கை, படுக்கை, ஆபரணங்கள் போன்றவை தனது அடியார்கள் தனக்கு எதனை அளித்தாலும் அதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டும்; மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகவும்; தான் விரும்பியவை அனைத்தும் தனக்குக் கிட்டப்பெற்றவன் என்றாலும் அடியாருக்கு அடிமையாக நின்றபடியும்; ஏதேனும் ஒரு அற்பமான பொருளை அளித்தால் கூட, திருவாய்ப்பாடியில் யசோதை உள்ளிட்ட ஆய்ச்சிமார்கள் தனக்கு அளித்த வெண்ணெய்க்கு நிகராக அதனை விரும்பியபடியும் – இப்படியாகத் தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு நிற்பது அல்லவோ அர்ச்சாவதாரமாக உள்ளது!

வ்யாக்யானம் - பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போந்து அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதேசிக்கப் புகுகிறது - பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்கவேண்டுவானென்? என்னில், “மேன்மையையுடையவன் தாழ் நின்றான்” என்றாலிறே குணமாவது, தாழ்வு ப்ரக்ருதியானவன் தாழ் நின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழ் நிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவன் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே, ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். ஜனனிக்கும் ஸ்த்ரீ ஸாமான்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும், சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலுமிறே கௌரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆச்ரயணீய ஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம் போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்.

விளக்கம் - (இனி முதல் பாசுரத்தில் கூறப்படுவதை உரைக்கிறார்) பரத்வம் தொடக்கமாக அவதாரங்கள் முடிய அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உரைத்தபடியே, அர்ச்சாவதாரத்தில் வந்து முடிக்கும்போது, அந்தக் குணங்களுடைய எல்லையாக உள்ள ஸௌலப்யத்தை உபதேசம் செய்கிறார்.

ஆனால் இப்போது ஸௌலப்யம் குறித்து உபதேசிக்க உள்ளார் என்றால், பரத்வம் தொடங்கி ஏன் உபதேசிக்க வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - மிகவும் மேன்மை நிறைந்தான் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு நின்றால் அல்லவோ அவன் குணம் வெளிப்படும்? தாழ்வான ஒருவன் தாழ்ந்து நின்றால் அது அவனுடைய இயல்பு அன்றி, சிறப்பான ஒரு குணம் ஆகாது. ஆக இவ்விதம் தாழ்ந்து நிற்பவன் மிகுந்த மேன்மை பொருந்தியவன் ஆவான் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அவனைக் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களில் ப்ரபத்தி எவ்விதம் உயர்ந்ததோ அது போன்று, ஸௌலப்ய குணம் பலவிதங்களில் வெளிப்பட்டாலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமே சிறந்தது ஆகும். தாயும், மற்ற பெண்கள் போன்று பெண்தன்மை கொண்டவள் என்றாலும், அவள் செய்கின்ற உபகாரங்களைக் காண்பதாலும், சாஸ்த்ரங்கள் கொண்டாடுவதாலும் அல்லவோ அவளுக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறது? இது போன்றே ப்ரமாணத்தை நம்பும் ஒருவன் அடையத்தக்க இடமானது அர்ச்சாவதாரம் அல்லாமல் வேறு இல்லை என்று ஸௌலப்யத்தின் எல்லையைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 72)

67. சரணம் அடைந்த தருமனுக்கா பண்டு நூற்றுவரை

மரணம் அடைவித்த மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த

கரணம் இவை உமக்கு அன்று என்று இராமானுசன் உயிர்க்கு

அரண் அங்கு அமைத்திலனேல் அரணார் மற்று இவ்வாருயிர்க்கே

விளக்கவுரை - பெரியபிராட்டி தானே சீதையாக வந்து இராவணனிடம், “இராமனைச் சரணம் அடைவாய்”, என்று கூறியபோதும் இராவணன் மறுத்துவிட்டான். அது போல அன்றி, கண்ணனை முழுவதுமாகத் தர்மன் சரணம் அடைந்தான். இப்படிப்பட்ட தர்மனுக்காக முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில், மஹாபாரதப் போரில், கௌரவர்கள் நூறு பேர்களை ஸர்வேச்வரன் அழித்தான். கண்ணனை ஏன் மாயவன் என்றார் - சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து பகல் பொழுதை இரவாக்கியும், “ஆயுதம் எடுக்க மாட்டேன்” என்ற சபதத்தை மீறி பீஷ்மருக்கு எதிராக ஆயுதம் எடுக்க முற்பட்டதையும், அர்ஜுனனை முன்னே நிறுத்தி உபதேசம் செய்ததையும், தனது மேன்மைகள் எதனையும் பாராமல் அர்ஜுனனுக்குத் தேர் ஓட்டியதையும், பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்றதையும் காணும்போது மாயமான செயல்கள் உள்ள கண்ணனை, “மாயவன்” என்றும் கூறலாம் அல்லவா? இப்படிப்பட்ட அந்தச் ஸர்வேச்வரன் தன்னைச் சரணம் புகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இந்த உடலையும் உறுப்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்; இந்த உறுப்புகள் உங்களுக்காக (நமக்காக)

ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபடுவதற்காக அல்ல, கைங்கர்யம் செய்வதற்கே - என்று எம்பெருமானார் உபதேசித்தார். இவ்விதமாக எம்பெருமானார் இந்த உலகில் உள்ள ஜீவன்களுக்கு பாதுகாப்பான வழியை உபதேசித்தார். ஆகவே எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் நமக்குப் பாதுகாப்பு வேறு யார் உள்ளனர்?

அவதாரிகை - கீழிரண்டு பாட்டிலும் எம்பெருமானாருடைய ஜ்ஞாந ப்ரதாந வைபவத்தையும், மோக்ஷ ப்ரதாந வைபவத்தையும் அருளிச்செய்து, இதிலே இந்திரிய கிங்கரராய்ப் போருகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து அசித விசேஷிதராய், போக மோக்ஷ சூந்யராயிருந்த வுங்களுக்கு புருஷார்த்த யோக்யராய், ஸ்வ சரண கமல ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகைக்குடலாக அடியிலே கொடுத்த கர சரணாதிகளைக் கொண்டு வ்யபசரியாதே, ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று எம்பெருமானார் உபதேசித்திலராகில், இந்த சேதநருக்கு வேறு ரக்ஷகராரென்று சொல்லா நின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே எம்பெருமானார் தம்முடைய மஹோபகாரத்வத்தை கொண்டாடி வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரங்களில் எம்பெருமானாருடைய ஞானத்திற்கு உள்ள மேன்மையையும், அவருடைய மோக்ஷம் அளிக்கும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் இந்திரியங்களுக்கு அடிமைகளாக நிற்கின்ற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, “அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்களும், மோக்ஷம் என்பதைக் குறித்து ஏதும் அறியாதவர்களும் ஆகிய உங்களுக்கு - புருஷார்த்தத்தில் நிலைநிற்கும் தகுதி கொண்டவர்களாகவும், தன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டி நிற்பதற்காகவே படைக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டு மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் ஸர்வேச்வரனை அடைந்து கரை ஏறுவீர்களாக - என்று எம்பெருமானார் இவ்விதம் உபதேசம் செய்யவில்லை என்றால் உங்களைக் காப்பாற்றுபவர்கள் வேறு யார் உள்ளனர்?”, என்று கூறுகிறார். இதன் மூலமாக எம்பெருமானார் செய்தருளிய மிகப் பெரிய உபகாரத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சரணமடைந்த தருமனுக்கா) “ராகவத்வே அபவத் ஸீதா” என்னும்படியான பெரியபிராட்டியார் தானே, “விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி” என்று நேர்கொடுநேரே உபதேசிக்கிலும் இசையாத ராவணனைப் போலே, “ந நமேயம்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ரு: ஜநார்த்தநம்” என்றும், “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதச்ச பாண்டவா:” என்கிறபடியே சரணாகதரா தர்மபுத்ரன் தொடக்கமான பாண்டவர்களுக்காக.

விளக்கம் - (சரணமடைந்த தருமனுக்கா) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-142) - ராகவத்வே அபவத் ஸீதா - இராமனுடன் சீதையாக அவதரித்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியார் சீதையாக நின்று, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி - இராமன் அனைத்து தர்மங்களையும் அறிந்தவன், தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகந்த அன்பு காண்பிப்பவன் என்பதை அனைவரும் அறிவர், ஆகவே நீ உயிருடன் இருக்க விரும்பினால் இராமனிடம் நட்புடன் இருப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப நேருக்கு நேராக நின்று உபதேசம் செய்தபோதிலும், அந்த உபதேசங்களை ஒப்புக்கொள்ளாத இராவணன் போன்று, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந நமேயம் - யாரையும் வணங்கமாட்டேன் - நான் எனக்கே உரியவன் - என்று இருக்காமல், மஹாபாரதம் ஆரண்யகாண்டம் (192-56) - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ரு: ஜநார்த்தநம் - பாண்டவர்கள் அனைவரும் திரௌபதியுடன் சேர்ந்து நின்று வணங்கினார்கள் - என்றும், க்ருஷ்ண - என்றும், மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் (183-24) - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதச்ச பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே அண்டி நிற்பர்வர்கள், க்ருஷ்ணனையே தங்கள் பலமாகக் கொண்டுள்ளவர்கள், க்ருஷ்ணனையே தங்கள் நாதனாகக் கொண்டவர்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சரணம் அடைந்த தர்மபுத்திரன் தொடக்கமாக உள்ள பாண்டவர்களுக்காக.

வ்யாக்யானம் - (பண்டு நூற்றுவரை) அமுதனார், தமக்கு த்வாபராவாஸநா காலம் புராதநமாகையாலே “பண்டு” என்கிறார். இப்படிப்பட்ட பூர்வகாலத்திலே, மஹாபாரதத்திலே “நூற்றுவர்” என்று தொகையிட்டுச் சொல்லப்பட்ட துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும். (மரணமடைவித்த) “மயைவைதே நிறுதா: பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந்” என்றும், “காலோஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்த:” என்கிறபடியே மரணத்தை ப்ராபிப்பித்த. ஸம்ஹரிப்பித்தவென்றபடி.

விளக்கம் - (பண்டு நூற்றுவரை) - திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனக்கு துவாபர யுகத்தின் இறுதி என்பது மிகவும் புராதானம் என்பதால் “பண்டு” என்கிறார். இப்படியாக உள்ள முற்காலத்தில், மஹாபாரதத்தில் “நூறு பேர்” என்று எண்ணிக்கையுடன் கூறப்பட்ட துரியோதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேரையும். (மரணம் அடைவித்த) கீதை (11-33) - மயைவைதே நிறுதா: பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந் - இவர்கள் என்னால் முன்பே கொல்லப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள், நீ நிமித்தமாத்ரமே ஆவாய் - என்றும், கீதை (11-32) - காலோஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்த: - அனைத்து உலகங்களையும் அழிக்கவல்ல காலனாக நான் உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மரணத்தை அடையும்படிச் செய்த அல்லது ஸம்ஹாரம் செய்த.

வ்யாக்யானம் - (மாயவன்) பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதம் எடேன்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யிட்டு ஆயுதத்தை யெடுத்ததும், யுத்தாந் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனை நிறுத்தி, பஹுமுகமாக உபதேசித்து, “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னும்படி பண்ணி, தன்னுடைய பெருமை பாராதே ஆச்ரித பரவசனாய் லோகத்துக்கெல்லாம் ஸாஷியாக தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணின ஆச்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணன்.

விளக்கம் - (மாயவன்) - அர்ஜுனனுக்காகப் பகல்பொழுதில் தனது சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து இரவு போன்று தோன்றச் செய்தும், “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்ற சபதத்தையும் மறந்து ஆயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் எடுத்தும், அர்ஜுனனை முன்னிறுத்தி பலவிதமாக உபதேசம் செய்தும், கீதை (18-

73) – கரிஷ்யே வசநம் தவ – உன்னுடைய ஆணையை நான் நிறைவேற்றுவேன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி செய்தும், தனது மேன்மைகள் எதனையும் ஆராயாமல் அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாக, இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் பார்க்கும்படியாகத் தூது செல்லுதல் மற்றும் தேர் ஓட்டுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தும் என்று இப்படியாக வியக்கவைக்கும் குணலீலைகள் கொண்ட க்ருஷ்ணன்.

வ்யாக்யானம் – (தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை) “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதீதும் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா” என்றும், “ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம் முரரிபும் சேதோ பஜ ஸ்ரீதரம் பாணி த்வந்த்வ ஸமர்ச்சயாச்யுத கதாம் ச்ரோத்ர த்வய த்வம் ச்ருணு க்ருஷ்ணம் லோகய லோசந த்வய ஹரேர் கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ராண முகுந்தபாத துளஸீம் மூர்த்தந் நமாதோக்ஷஜம்” என்றும் ஸ்வ சரண கமல பரிசரணார்த்தமாக ஸர்வேச்வரனாலே உண்டாக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்கள்.

விளக்கம் – (தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் – விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதீதும் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா – பகவானை வணங்கும்விதமாக கைகால்களுடன் கூடிய இந்த விசித்ரமான சரீரம் முன்பே நான்முகனால் படைக்கப்பட்டது – என்றும், முகுந்தமாலை (16) - ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம் முரரிபும் சேதோ பஜ ஸ்ரீதரம் பாணி த்வந்த்வ ஸமர்ச்சயாச்யுத கதாம் ச்ரோத்ர த்வய த்வம் ச்ருணு க்ருஷ்ணம் லோகய லோசந த்வய ஹரேர் கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ராண முகுந்தபாத துளஸீம் மூர்த்தந் நமாதோக்ஷஜம் - நாக்கே, கேசவனைத் துதிப்பாயாக; மனமே, முராரியைப் பஜனை செய்வாயாக; கைகளே, ஸ்ரீதரனை அர்ச்சிக்கவேண்டும்; காதுகளே, அச்சுதனின் சரிதங்களைக் கேட்பீராக; கண்களே, ஸ்ரீஹரியைத் தரிசிப்பீர்களாக; கால்களே, ஸ்ரீஹரியின் திருக்கோவிலுக்குச் செல்லுங்கள்; மூக்கே, முகுந்தனின் திருவடியில் உள்ள துளசியை நுகர்வாயாக; தலையே, பகவானை வணங்குவாயாக – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைச் சரணம் என்று பற்றுவதற்காக ஸர்வேச்வரனால் அளிக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (உமக்கன்றென்று) இப்படி ஸம்ஸார நிஸ்தரணத்துக்கு ஸாதநமாகக் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு, நதியைக் கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு அதைக் கடவாதே ப்ரவாஹத்துடனே போவாரைப்போலே “ஆக்கையின் வழி உழன்று”, “யாதானும் பற்றி நீங்கும் வ்ரதத்தை” ஏறிட்டுக் கொண்டு திரியுமவர்களைக் கண்டு, உமக்கன்றென்று - இந்தக் கரணங்களைக் கொண்டு நீங்கள் ஸம்ஸரிக்மைக்காக வன்றென்று. (இராமானுசன்) இந்த எம்பெருமானார். (உயிர்கட்கு) அசேதநங்களுக்கு உபதேசிக்கப் போகாதிறே, இந்த ஆத்மா ப்ராணவத்துக்க னாகையாலே, இவர்களுடைய ஸத்தா விநாசங் கண்டு ஸஹியாதே பரமக்ருபையாலே சேதநரைக் குறித்து, கரணங்களை உமக்கு விநியோகித்துக் கொள்ளுகைக்கன்றென்று.

விளக்கம் - (உமக்கு அன்று என்று) - உமக்கு இப்படியாக ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கு உபாயமாக அளிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டு, நதியைக் கடக்க உதவும் என்று எண்ணி அளிக்கப்பட்ட படகு ஒன்றை நதியைக் கடக்கப் பயன்படுத்தாமல் நதியின் வெள்ளம் போகும் வழியே செல்பவர்கள் போன்று, திருவாய்மொழி (3-2-1) - ஆக்கையின் வழி உழல்வேன் - என்றும், திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற விஷயங்களின் பின்னே செல்லுதல் என்ற விரதத்தைக் கைக்கொண்டு, அதன் பின்னே செல்பவர்களைக் கண்டு, அந்த இந்திரியங்களைக் கொண்டு நீங்கள் ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பதற்காக அவை அளிக்கப்படவில்லை என்று. (இராமானுசன்) - இந்த எம்பெருமானார். (உயிர்கட்கு) - அசேதநங்களுக்கு உபதேசித்து எதுவும் ஆகப்போவதில்லை. இந்த ஆத்மா சரீரத்தில் இருக்கும்போது எப்போதும் துக்கத்துடன் கூடியவன் என்பதால், இவர்களுடைய இருப்பு என்பதற்கு அழிவு ஏற்படுவதைக் கண்டு, பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், தனது பரமக்ருணை காரணமாக சேதனர்களிடம், “இந்த இந்திரியங்கள் உங்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக அளிக்கப்பட்டவை அல்ல” என்று உபதேசித்து.

வ்யாக்யானம் - (அரணங்கமைத்திலனேல்) அங்கு அஜ்ஞராய் தேஹாத்மா ப்ராந்தரிடத்திலே ரசைஷயாக அவ்வவ சேதநருடைய ஸ்வபாவத்துக்குத் தகும்படி உபதேசித்தும், பாஷ்யாதிமுகேந க்ரந்தீகரித்தும், அவர்களுக்கு அமரும்படி தம்முடைய ஸம்பந்திகளான பேர்களாலும் அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே போதித்திலராகில். (இவ்வாருயிர்க்கு) “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:” என்கிற ஸம்ஸார ஸாகர நிமகந்ரான ஆத்மாக்களுக்கு.

விளக்கம் - (அரண் அங்கி அமைத்திலனேல்) - இந்த விஷயத்தில் அறியாமை உள்ளவர்களாகவும், சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணி மயங்குபவர்களாகவும் உள்ளவர்களிடம் ரசைஷ போன்று, அந்தச் சேதநர்களுடைய இயல்புக்கு ஏற்ற விதத்தில் உபதேசம் செய்தும், ஸ்ரீபாஷ்யம் மற்றும் கீதா பாஷ்யம் போன்றவை மூலம் இந்த உபதேசங்களை நூல் வடிவமாக அளித்தும் என்று இப்படியாக அவர்களுக்குச் சென்று சேரும் விதத்தில் நேராகவும் மறைமுகமாகவும் எம்பெருமானார் உபதேசம் செய்யவில்லை என்றால், (இவ்வாருயிர்க்கு) - அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் சுற்றியபடி உள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஆத்மாக்களுக்கு.

வ்யாக்யானம் - (அரணார்) வேறொரு ரசைஷகாந்தரமுண்டோ. “சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம்” என்றும், “தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவரீரே ரசைஷகரென்றதாய்த்து. “ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீ; காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச:” என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் - (அரண் ஆர்) - வேறு ஒரு பாதுகாக்கும் அரண் உள்ளதோ? யதிராஜ விம்சதி (18) - சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம் - நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்கள் மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்றும், ந்யாஸதிலகம் (24) - தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ - ஸ்ரீரங்கநாத ஆசார்யனுடைய கட்டளையை எதிர்பார்ப்பவனாக தனது இடத்தையும் அளிக்கத் தயாராக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானாராகிய நீரே ரசைஷகன் என்றானது. கூரத்தாழ்வான்

- ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ; காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: - "ராமாநுஜா" என்னும் நான்கு எழுத்துள்ள உடையவர் இல்லை என்றால், "நாராயணா" என்னும் நான்கு எழுத்துள்ளவனை நம்மால் அடைய இயலாது போயிருக்கும் - என்று கூறுவது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்